

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie J. R. i K. S.
skazanych z art. 256 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 12 października 2023 r.,
wniosków obrońcy skarżanych
o wstrzymanie wobec skarżanych wykonania wyroku Sądu Okręgowego w
Białymstoku z 30 czerwca 2021 r., sygn. akt III K 131/20
zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z 9 listopada 2022 r., sygn. akt II AKa 34/22
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. a contrario

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

W złożonej przez obrońcę skarżanych kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 9 listopada 2022 r., sygn. akt II AKa 34/22 zostały sformułowane wnioski o wstrzymanie wobec J. R. i K. S. wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z 30 czerwca 2021 r., sygn. akt III K 131/20 zmienionego wyrokiem zaskarżonym kasacją.

Obrońca uzasadniając wnioski wskazał, że w przypadku wykonania przez skarżanych wyroku i zapłatę na rzecz oskarżyciela subsydiarnego nawiązek i kwot

tytułem zwrotu kosztów postępowania, nie będzie możliwości ich zwrotu, ponieważ R. G. przebywa obecnie w Norwegii.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski obrońcy skazanych nie zasługiwały na uwzględnienie. Wbrew twierdzeniom autora kasacji, w sprawie nie zachodzą przesłanki zastosowania instytucji z art. 532 § 1 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że suspensywność zaskarżonego orzeczenia ma w postępowaniu kasacyjnym charakter ekstraordynaryjny. Przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie formułuje przesłanek wstrzymania wykonania orzeczenia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest jednak przekonanie, że zastosowanie tej instytucji powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, tj. wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2023 r.).

W przedmiotowej sprawie brak jest tego typu szczególnych okoliczności, które mogłyby nieść dla skazanych nieodwracalne skutki zwłaszcza w sytuacji dalszego wykonania wobec nich prawomocnego wyroku i orzeczonej nim kary i środków kompensacyjnych. Nie ma tym samym uzasadnionych podstaw do odstąpienia od wynikającej z art. 9 § 2 k.k.w. zasady wykonalności prawomocnych wyroków.

Nie stanowią takiej podstawy skutki będące normalnymi konsekwencjami wykonania prawomocnego wyroku, związane z koniecznością uiszczenia określonych tym wyrokiem kwot.

Nie przesądzając zatem ostatecznego efektu wniesionej kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy ma w polu widzenia, że w przedmiotowej sprawie został złożony wniosek w trybie art. 29 § 5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym. Jednocześnie zgodnie z treścią § 13 art. 29 tej ustawy złożenie

wniosku w trybie art. 29 § 5 nie wstrzymuje dopuszczalności wydania orzeczenia w sprawach określonych w § 13 art. 29 ww. ustawy. Co istotne, zgodnie z treścią art. 42 § 3 zd. 3 k.p.k., w przypadku wyłączenia sędziego od rozpoznania sprawy czynności procesowe dokonane z jego udziałem po złożeniu wniosku staną się bezskuteczne.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, orzeczono jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

[SOP]

(r.g.)